

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	8Cdo/42/2023
Identifikačné číslo spisu:	5318202557
Dátum vydania rozhodnutia:	26.11.2024
Meno a priezvisko:	JUDr. Gabriela Klenková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2024:5318202557.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu E. P., narodeného X. M. XXXX, Ž., Ž. X, zastúpeného spoločnosťou Advokátska kancelária M. Kojtalová, s. r. o., Žilina, Antona Bernoláka 51, IČO: 47 258 608 proti žalovaným 1/ D. Š., narodenému X. D. XXXX, P. F. P., J.Á. XXXX, 2/ L. Š., narodenej XX. C. XXXX, P. F. P., J. XXXX, obom zastúpeným spoločnosťou Advokátska kancelária JUDr. Peter Strapáč, PhD., s. r. o., Čadca, ul. 17. novembra 3215, IČO: 50 473 522, o vypratanie priestorov nehnuteľnosti, vedenom na Okresnom súde Čadca pod sp. zn. 9C/69/2018, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 23. marca 2023 sp. zn. 9Co/116/2022, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaným 1/ a 2/ p r i z n á v a nárok na náhradu trov dovolacieho konania proti žalobcovi v plnom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Čadca (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k. 9C/69/2018-393 z 31. marca 2022 zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal uloženia povinnosti žalovaným 1/ a 2/ vypratať miestnosť (izbu) vo výmere 13,76 m², ktorá je súčasťou bytu č. X, nachádzajúceho sa na X. poschodí rodinného domu súpisného č. XXX, postaveného na pozemku C KN parcelného č. XXXX/X o výmere 130 m² - zastavaná plocha a nádvorie, zapísaného na liste vlastníctva (ďalej len „LV“) č. XXXX, k. ú. P. F. P., ako aj vypratať časť miestnosti o výmere 133 m², ktorú užívajú vo výmere 16 m² a ktorá je súčasťou nebytového priestoru č. 1, nachádzajúceho sa v podkroví rodinného domu súpisného č. XXX; žalovaným 1/ a 2/ priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

1.1. Súd prvej inštancie v odôvodnení rozhodnutia konštatoval, že základným predpokladom úspechu žaloby o vypratanie v prípade nehnuteľnosti je preukázanie vlastníckeho práva ku dňu rozhodovania súdu k nehnuteľnosti, vypratania ktorej sa domáha, a preukázanie, že nehnuteľnosť sa nenachádza vo faktickej moci vlastníka, ale u inej osoby, ktorá ju odmieta vypratať, ktorú zadržiava protiprávne, pričom

dôkazné bremeno preukázať uvedené predpoklady zaťažuje žalobcu. Žalobca odôvodňoval uplatnený nárok tým, že žalovaní užívajú predmetné miestnosti bez nájomnej zmluvy, resp. bez akéhokľvek iného právneho titulu teda neoprávnene. Návrhom z 22. augusta 2018 žalobca požiadal Okresný úrad Čadca, katastrálny odbor o zápis bytov a nebytového priestoru na LV záznamom, ktoré sa nachádzajú v rodinnom dome súpisného č. XXX. Zápis predmetných nehnuteľností je evidovaný na LV č. XXXX, k. ú. P. F. P. Obsahom tohto návrhu bol aj zápis bytu č. X na 1. poschodí domu, ktorý pozostáva z dvoch obytných miestností o výmere 12,31 m² a 13,86 m² s príslušenstvom, pozostávajúceho z kuchyne, jedálne, kúpeľne, WC, balkóna, pivnice, nachádzajúcej sa v suteréne domu. Žalobca návrhom žiadal zapísať aj nebytový priestor č. 1 nachádzajúci sa v podkroví domu, ktorý pozostáva z jednej miestnosti o výmere 133 m² a príslušenstva, pozostávajúceho z pivnice nachádzajúcej sa v suteréne domu. Žalovaní svojvoľne vymurovali priečku v miestnosti o výmere 133 m² v nebytovom priestore č. 1 v podkroví domu č. XXX, čím neoprávnene zabrali a využívajú časť tejto miestnosti v nebytovom priestore č. 1 o výmere 16 m².

1.2. Na základe výsledkov vykonaného dokazovania súd prvej inštancie ustálil, že existenciu vlastníckeho práva k sporným priestorom nehnuteľnosti nepreukazujú žalobcom predložené listinné dôkazy, a to znalecký posudok č. 50/2018, zápisnica o komisionálnom rokovaní Jolany Janičkovej z 15. júla 1969 a rozhodnutie o odpísaní bezúročnej pôžičky z 9. júna 1978, a to ani jednotlivo ani všetky spolu, ani v spojení so žalobcom predloženým výpisom z LV. Uvedené listiny nepredstavujú nadobúdaci titul, ale tieto ani nevyvracajú žalovanými 1/ a 2/ uvádzanú dohodu ich právnych predchodcov s právnymi predchodcami žalobcu o tom, že nad podchodom bude mať každá zo sestier jednu izbu. D. D.Č. právna predchodkyňa žalobcu bude mať izbu na východ s výhľadom do záhrady a I. Š.K., právna predchodkyňa žalovaných 1/ a 2/ bude mať izbu na západ, s výhľadom na železnicu a každá si takto svoju izbu stavala za vlastné finančné prostriedky. Porovnaním zápisnice žiadateľky D. D. z 15. júla 1969 o vydanie rozhodnutia o prípustnosti nadstavby rodinného domu, so zápisnicou žiadateľa I. Š. a so znaleckým posudkom č. 4/1999, uvedené dôkazy vyvracajú tvrdenie žalobcu o príslušnosti tejto spornej izby k rodinnému domu č. XXX a jeho tvrdenie o vlastníctve jeho právnych predchodcov k tejto izbe i jeho vlastníctve. V zhode s uvedeným porovnaním zápisnice so znaleckým posudkom, opísaným správaním D. D. ako objednávateľky pri vyhotovovaní tohto znaleckého posudku, je i čestné vyhlásenie sestry právnych predchodkýň žalobcu a žalovaných 1/ a 2/ M.P. J. z 26. júla 2021, ktorá uviedla, že jednoznačne izby, ktoré vznikli prepojením domov D. D.Č. a I. Š. vždy patrili jedna vzniknutá izba k jednému domu a druhá k druhému domu. Izbu smerujúcu do dvora si vybrala sestra D. D. kvôli balkónu a izba s oknom do ulice je majetkom I. Š., patrí k jej domu. Podľa názoru súdu prvej inštancie žalobca nepreukázal svoje tvrdenie o tom, že jeho právna predchodkyňa D. D. vyzývala žalovaných a ich právnych predchodcov, aby spornú izbu vypratali. Vykonaným dokazovaním nebolo preukázané, že D. D. izbu stavala z vlastných finančných prostriedkov, keďže iba samotné rozhodnutie o odpísaní nenávratnej bezúročnej pôžičky z 9. júna 1979, takéto financovanie nepreukazuje. V tejto súvislosti poukázal na to, že Okresný národný výbor Čadca, odbor výstavby rozhodnutím Výst. 327/1970 z 5. januára 1971 poskytol aj na nadstavbu rodinného domu právnych predchodcov žalovaných 1/ a 2/ nenávratnú bezúročnú pôžičku. Uzavrel, že ak by sa D. D. cítila byť vlastníčkou tejto izby, bola by výstavbu tejto izby financovala, nebola by súhlasila s údajmi obsiahnutými v znaleckom posudku č. 4/1999, z ktorého vyplýva, že jednu izbu užíva dom č. 900 a jednu izbu vedľajší dom. Ďalej vo vzťahu k druhému nadzemnému podlažiu je uvedené, že na poschodí je rovnaký byt ako v prízemí, je zväčšený o jednu obytnú miestnosť pod podbráním, t. j. rovnaký počet miestností ako je uvedené v zápisnici z 15. júla 1969. S prihliadnutím k uvedenej spornosti vlastníckeho práva k týmto priestorom, ktorých vypratania sa žalobca domáhal, súd prvej inštancie sa prejudiciálne zaoberal otázkou vlastníctva k týmto sporným priestorom - k izbe nad spoločným podchodom smerovanej na západ na železnicu a povalovým priestorom. Nestotožnil sa s námietkou žalobcu, ktorú produkoval v rámci svojho procesného útoku, že otázku vlastníckeho práva so zreteľom na predmet sporu vymedzený žalobou nie je možné skúmať ako predbežnú otázku, ale bolo vecou iniciatívy žalovaných domáhať sa v inom konaní vlastníckeho práva. Ako vyplýva zo záverov aplikačnej praxe, súd je oprávnený v konaní o vlastníckej žalobe ako predbežnú riešiť otázku vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, pri posúdení otázky, kto je vlastníkom, sa môže aj odchyliť od stavu zapísaného v katastri nehnuteľností (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 27. októbra 2000 sp. zn. 2Cdo/67/2000). Obdobný záver vyplýva i z

uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 31. marca 2008 sp. zn. 2Cdo/195/2007, podľa ktorého, ak súd v konaní o vypratanie nehnuteľnosti sa vysporiadal s otázkou vlastníckeho práva k nehnuteľnosti v rámci riešenia predbežnej otázky, je taký postup v súlade so zákonom. Súd v zmysle čl. 2 ods. 2 Základných princípov zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“) nemal žiadny dôvod sa od týchto záverov najvyšších súdnych autorít odchýliť, preto sa súd prejudiciálne otázkou vlastníckeho práva k sporným priestorom k izbe a k povalovému priestoru zaoberal. Z výpisu z LV č. XXXX k. ú. P. F. P. vyplýva, že žalobca je v katastri nehnuteľností evidovaný ako vlastník bytu č. 2 nachádzajúceho sa v bytovom dome súpisného č. XXX na prvom nadzemnom podlaží ako nebytového priestoru č. X, nachádzajúceho sa v podkroví tohto bytového domu súpisného č. XXX. Iba samotné vykonanie zápisu o vlastníckom práve v katastri nehnuteľností, navyše za situácie spornosti zapísaného vlastníckeho práva, súd prvej inštancie s poukazom na § 70 ods. 1 zákona č. 162/1995 Z. z. o katastri nehnuteľností a o zápise vlastníckych a iných práv k nehnuteľnostiam (katastrálny zákon) v znení neskorších predpisov, skonštatoval spochybnenie hodnovernosti zápisu v katastri nehnuteľnosti. Zhodnotením vykonaných dôkazov preto dospel k záveru, že otázka vlastníckeho práva, nie otázkou odbornou. Pokiaľ žalobca vo svojom procesnom útoky poukazyval na to, že obe miestnosti boli postavené nad pozemkom žalobcu, resp. jeho právnych predchodcov, ani táto okolnosť nezakladá vlastnícke právo k spornej izbe v prospech žalobcu. Na základe uvedených dôvodov preto žalobu žalobcu ako nedôvodnú zamietol. O nároku na náhradu trov konania rozhodol v súlade s § 255 ods. 1 CSP.

2. Krajský súd v Žiline (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom z 23. marca 2023 sp. zn. 9Co/116/2022 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil; žalovaným 1/ a 2/ priznal proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

2.1. Odvolací súd v odôvodnení skonštatoval správne zistenie skutkového stavu, vrátane právneho posúdenia. Stotožnil sa aj s odôvodnením uvedeným súdom prvej inštancie. Na zdôraznenie správnosti a k uplatneným odvolacím námietkam doplnil, že žalobca si sám protirečí v tom, keď uviedol, že z odôvodnenia rozsudku nie je možné dospieť k záveru, kto má byť vlastníkom sporných nehnuteľností a na základe akého titulu, keďže sám následne vo svojom odvolaní uviedol, že práve z odôvodnenia rozsudku sa dozvedel o tom, že sporné nehnuteľnosti patria domu č. XXXX, a to na základe ich zhotovenia a financovania právnymi predchodcami žalovaných 1/ a 2/. K namietaným nedostatkom v procese dokazovania zdôraznil, že z listinných dôkazov a to z kópie katastrálnej mapy a z LV č. XXXX predložených žalobcom vyplýva, že je len vlastníkom pozemku C KN parcelného č. XXXX/X a nie parcelného č. XXXX/X vlastnícky patriaceho žalovaným 1/ a 2/. Za nepravdivé považoval tvrdenie žalobcu, že sporné nehnuteľnosti sa nachádzajú nad pozemkom, ktorý je v jeho vlastníctve, keďže z listinných dôkazov predložených spolu so žalobou, a to kópie katastrálnej mapy a z LV č. XXXX vyplýva, že je len vlastníkom pozemku C KN parcelného č. XXXX/X a nie parcelného č. XXXX/X vlastnícky patriacej žalovaným, preto neobstoí jeho tvrdenie, že nemožno ústavnoprávne akceptovať výstavbu trvalej stavby - izby nad pozemkom parcelného č. XXXX/X a povalového priestoru, bez hmotnoprávneho titulu, ktorý on sám navyše k pozemku parcelného č. XXXX/X ani len netvrdil. K výstavbe sporných nehnuteľností nad uvedenými pozemkami, muselo dôjsť ale na základe žalovanými tvrdení a vykonaným dokazovaním aj preukázanej dohody medzi právnymi predchodcami strán sporu, keďže inak by žalobca sám nemal hmotnoprávny titul na výstavbu. Neobstoí ani námietka žalobcu ohľadne označenia pozemku právnych predchodcov žalovaných, na ktorom mala byť realizovaná výstavba (parcelného č. XXXX) so skutočným stavom, keďže vzhľadom na čas vyhotovenia listín, na ktoré žalobca poukazyval, ide o stav v evidencii nehnuteľností, pričom ani len netvrdil, nie to preukazoval, že by tento nebol súladný so súčasnými pozemkami C KN vlastnícky patriacimi žalovaným, keď v konaní nebolo ani len tvrdené, a ani preukazované, že by žalovaní realizovali nadstavbu aj na inom rodinnom dome a na iných pozemkoch. Za nedôvodnú považoval odvolací súd aj námietku týkajúcu sa tvrdenia žalobcu, že súd prvej inštancie k miestnosti na povale neuviedol žiadne skutočnosti. Z obsahu odôvodnenia uvedeného v bodoch 46., 48., 50., 51. a 52. a nasl. jednoznačne vyplýva, že predmetom posudzovania súdom prvej inštancie boli aj uvádzané skutočnosti k tejto miestnosti a k ich posúdeniu sa vzťahujú skutkové a právne závery. Pokiaľ žalobca poukazyval na príbuzenský pomer vypočítaných svedkov k žalovanému, opomenul pritom, že títo sú aj jeho príbuzní, a

to E. J., brat jeho starej mamy D. D. a žalobca je syn jeho netere. M. J. je manželka E. J., a teda žalobca je vnuk manželovej sestry a žalobcova matka je jej neter tak isto ako manželova. Františka Stehelová je sestra starej matky žalobcu D. D., teda teta jeho matky. E. E. D. je manželka nevlastného syna starej matky D. D. D. D. je nevlastný brat matky žalobcu. I. D. je dcéra E. J. a jeho manželky M., t. j. sesternica matky žalobcu. D. J. je dcérou E. J. a M., t. j. žalobcova matka je jej sesternica. Podľa názoru odvolacieho súdu, neobstoí ani ďalšia námietka žalobcu ohľadne výsluchu svedkov zabezpečených žalovanými, na pojednávaní konanom dňa 15. júla 2021, keďže žalovaní vo viacerých predchádzajúcich podaniach, s ktorými bol žalobca oboznámený, ich výsluchy navrhli. Právny zástupca na pojednávaní vykonanie týchto dôkazov nenamietal, keď navyše vypočutým svedkom za účelom objasnenia skutkového stavu kládol otázky, a teda účinne a efektívne využil prostriedky procesnej obrany. Vychádzajúc z uvedeného odvolací súd potvrdil napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny v súlade s § 387 ods. 2 CSP. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol v súlade s § 396 ods. 1 v spojení s § 255 CSP.

3. Proti uvedenému rozhodnutiu odvolacieho súdu podal dovolanie žalobca (ďalej len „dovolateľ“), ktorého prípusnosť vyvodzoval z ustanovenia § 420 písm. f) CSP. Namietal nepreskúmateľnosť napadnutého rozhodnutia z dôvodu nevysporiadania sa odvolacím súdom s podstatnými uplatnenými námietkami v zmysle § 387 ods. 3 CSP. Argumentoval tým, odvolací súd sa nezaoberal znaleckým posudkom č. 50/2018 v znení jeho doplnenia č. 1, vypracovaným znalcom O. D. M., H., ako aj s projektovou dokumentáciou nadstavby rodinného domu č. 900, nevykonaním ním navrhované dôkazy, resp. neuviedol prečo ním uvedené dôkazy nevykonan. Podaním z 3. marca 2022 navrhol vyžiadať spis Okresného národného výboru v Čadci, odbor výstavby sp. zn. Výst/57-12-327-1969-A, ktorý sa týkal stavebného konania stavebníka D. D. a D. D. k výstavbe nadstavby rodinného domu súpisného č. 900, ako aj spis Okresného národného výboru v Čadci, odbor výstavby sp. zn. Výst/58-12-327-1969-A, ktorý sa týkal stavebného konania stavebníka I. Š.K. a I. Š. k výstavbe nadstavby rodinného domu súpisného č. 1012. Taktiež namietal nedoručenie znaleckého posudku č. 4/1999, o ktorom sa dozvedel až na pojednávaní konanom dňa 31. marca 2022, na ktorom bolo vyhlásené rozhodnutie vo veci samej. Navrhol zrušiť napadnuté rozhodnutie a vec vrátiť odvolaciemu súdu na ďalšie konanie. Uplatnil si náhradu trov odvolacieho a dovolacieho konania.

4. Žalovaní vo vyjadrení k dovolaniu poukázali na inštitút dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku, s odkazom na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/90/2020, 8Cdo/67/2017, 3Cdo/26/2017, 3Cdo/186/2012. K uplatnenému dovolaciemu dôvodu v zmysle § 420 písm. f) CSP uviedli, že súd prvej inštancie vykonal rozsiahle dokazovanie, z ktorého bolo preukázané nielen výsluchmi žalovaných, ale výsluchmi mnohých svedkov, že uplatnený nárok žalobcu je v celom rozsahu nedôvodný. Poukázali na vypočutých svedkov E. J., narodeného v roku XXXX, M. J. narodenej v roku XXXX, D. D. narodeného v roku XXXX, I. D., narodenej v roku XXXX, D. W., narodeného v roku XXXX, E. E. D., narodenej v roku 1XXX a H. Š., ktorí de facto ako pamätníci celých udalostí výstavby rodinného domu súpisného č. XXX a rodinného domu súpisného č. XXXX, ktoré sú v zásade spojené dvojdomy, si pamätali ich výstavbu, pričom na ich výstavbe sa aj reálne podieľali. V tejto súvislosti poukázali aj na znalecký posudok č. 4/1999 vypracovaný O. R., ktorý mala dať vypracovať právna predchodkyňa žalobcu D. D., z ktorého vyplýva, že poschodia domov sú aj nad vstupnou bránou. Na poschodí nad vstupnou bránou sú dve obytné izby, z ktorých jednu užíva vlastník domu súpisného č. XXX, druhú vlastník vedľajšieho domu. Taktiež pri druhom nadzemnom podlaží znalec vychádzal iba z plochy jednej miestnosti. Z uvedeného považovali za nesporné, že právna predchodkyňa žalobcu nikdy nerozporovala vlastnícke práva rodiny Šustekovej k jednej izbe. Užívala len svoju izbu, ktorá jej vlastnícky patrila odo dňa, kedy došlo k postaveniu predmetného rodinného domu. Táto dohoda bola absolútne logická, lebo nad vstupnou bránou a nad spoločným pozemkom došlo k postaveniu deky a k následnému rozdeleniu novovzniknutého priestoru a k zväčšeniu rodinných domov. Novovzniknutý priestor tvorili dve izby, ktoré si vlastníci rodinných domov súpisných č. XXX D. D. a rodinného domu súpisného č. XXXX Š.uJ. rozdelili tak, každému pripadla jedna izba, pričom uvedené miestnosti si staval každý sám, vrátane napojenia na vlastné média. Uvedená dohoda bola spísaná v zápisnici obce P. F. P.cou z 22. júla 1969, ktorá bola spísaná za účasti I. Š., E. J. a D. D., ako aj nimi podpísaná. Podľa názoru žalovaných, žalobca neuniesol dôkazné bremeno na preukázanie ním tvrdených skutočností. Navyše zo všetkých svedeckých výpovedí vyplynulo, že sú v príbuzenskom pomere a

rodiny J.Á., Š. a Jolana D. sa dohodli na výstavbe rodinných domov, ktoré sú spoločne spojené. Dovolanie preto považovali za neopodstatnené a nezákonne. Navrhli ho odmietnuť. Uplatnili si náhradu trov dovolacieho konania.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „dovolací súd“) príslušný na rozhodnutie o dovolaní (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) po preskúmaní, či dovolanie obsahuje zákonom predpísané náležitosti (§ 428 CSP) a či sú splnené podmienky podľa § 429 CSP, v rámci dovolacieho prieskumu dospel k záveru, že dovolanie je potrebné odmietnuť.

6. Podľa § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

7. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné sú vymenované v § 420 a § 421 CSP. Z citovaného ustanovenia *expressis verbis* vyplýva, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, tak takéto rozhodnutie nemožno úspešne napadnúť dovolaním.

8. Podľa § 420 CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

9. Podľa § 431 CSP dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

10. Podľa § 440 CSP dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný.

11. Hlavnými znakmi charakterizujúcimi procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) CSP sú zásah súdu do práva strany sporu a nesprávny procesný postup súdu reprezentujúci takýto zásah znemožňujúci procesnej strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podstata práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky a ich spravodlivé rozhodnutie (I. ÚS 26/94).

12. Ustanovenie § 420 písm. f) CSP zakladá prípustnosť a zároveň dôvodnosť dovolania v tých prípadoch, v ktorých miera porušenia procesných práv strany nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. V zmysle uvedeného ustanovenia treba za nesprávny procesný postup považovať postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnoprávnemu rámcu, a tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom *denegatio iustitiae* (odmietnutie spravodlivosti).

13. Pod porušením práva na spravodlivý proces (vo všeobecnosti) treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkom konania znemožní realizácia tých procesných práv, ktoré im právna úprava priznáva za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov v tom - ktorom konkrétnom konaní, pričom miera tohto porušenia znamená porušenie práva na spravodlivý proces; jeho súčasťou je aj náležité odôvodnenie rozhodnutia (II. ÚS 559/2018, III. ÚS 47/2019).

14. Podstatou uplatneného dovolacieho dôvodu v zmysle § 420 písm. f) CSP bolo namietaná neprekúmateľnosť napadnutého rozhodnutia, nevysporiadanie sa s uplatnenými námietkami v odvolaní, ako aj nevykonanie navrhnutého dôkazu žalobcu v konaní.

15. Podľa § 387 ods. 2 a 3 CSP ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody. Odvolací súd sa v odôvodnení musí zaoberať aj podstatnými vyjadreniami strán prednesenými v konaní na súde prvej inštancie, ak sa s nimi nevysporiadal v odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie. Odvolací súd sa musí v odôvodnení vysporiadať s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní.

16. Civilný sporový poriadok umožňuje odvolaciemu súdu použiť tzv. skrátené odôvodnenie v rozsudku v prípade, ak sa v celom rozsahu stotožní s odôvodnením napadnutého rozhodnutia. V takom prípade sa môže obmedziť v odôvodnení len na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia a prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti ďalšie dôvody. Zákon však vyžaduje, aby aj v prípade skráteného odôvodnenia odvolací súd zaujal jasné stanovisko k podstatným vyjadreniam strán predneseným v konaní na súde prvej inštancie, pokiaľ sa s nimi nevysporiadal v odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie. Povinnosťou odvolacieho súdu je zároveň vysporiadať sa v odôvodnení rozhodnutia s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní. Za podstatný je potrebné považovať taký argument, ktorý je relevantný, teda má vecnú súvislosť s prejednávanou vecou a zároveň je takej povahy, že v prípade jeho preukázania (samostatne alebo v spojitosti s ostatnými okolnosťami) môže priniesť rozhodnutie priaznivejšie pre odvolateľa (Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2016, 1296 s.).

17. Z podstatných okolností preskúmvanej veci vyplýva, že v spore o vypratanie nehnuteľnosti žalobca nepreukázal splnenie zákonných podmienok v zmysle § 126 Občianskeho zákonníka, týkajúce práva domáhať sa ochrany vlastníckeho práva proti tomu, kto do jeho vlastníckeho práva neoprávnene zasahuje. Žalobca sa v spore domáhal vypratania miestnosti - izby o výmere 13,76 m², ktorá je súčasťou bytu č. X, nachádzajúceho sa na X. poschodí rodinného domu súpisného č. XXX, postaveného na pozemku C KN parcelného č. XXXX/X o výmere 130 m² - zastavaná plocha a nádvorie, zapísaného LV č. 7274, k. ú. Krásno nad Kysucou, ako aj vypratania časti miestnosti o výmere 133 m², ktorú užívajú žalovaní 1/ a 2/ o výmere 16 m², ktorá je súčasťou nebytového priestoru č. X, nachádzajúceho sa v podkroví rodinného domu súpisného č. XXX v obci P. F. P. Nesporným v konaní bola O. priestorov, ich evidencia v katastri nehnuteľností, ako aj užívanie uvedených priestorov žalovanými 1/ a 2/. Sporným bola existencia vlastníckeho práva žalobcu a ním tvrdená neexistencia titulu na strane žalovaných 1/ a 2/, oprávňujúcich uvedené priestory držať a užívať. Súd prvej inštancie zaoberajúc sa prejudiciálne otázkou vlastníckeho práva k sporným priestorom ustálil, že existenciu vlastníckeho práva žalobcu k uvedeným priestorom nie je možné vyvodiť z predložených listinných dôkazov a to znaleckého posudku č. 50/2018, zo zápisnice o komisionálnom rokovaní D. D. z 15. júla 1969, z rozhodnutia o odpísaní bezúročnej pôžičky z 9. júna 1978 v spojení s LV č. XXXX k. ú. P. F. P., ktoré listinné dôkazy nielenže nepredstavujú nadobúdací titul, ale uvedené dôkazy ani nevyvracajú tvrdenia žalovaných 1/ a 2/, týkajúce existencie dohody ich právnych predchodcov o výstavbe a rozdelení jednotlivých miestností. Z obsahu zápisnice o komisionálnom rokovaní z 15. júla 1969 vyplýva, že žiadateľka D. D. žiadala o vydanie rozhodnutia o prípustnosti nadvstavby rodinného domu, ktorá podľa predloženého projektu mala pozostávať z jednej kuchyne, dvoch detských izieb, z jednej obývačky, z jednej spálne a zo sociálneho zariadenia. Porovnaním tejto zápisnice so žiadosťou žiadateľa I. Š., právneho predchodcu žalovaných 1/ a 2/ vyplýva, že žiadateľ I. Š. žiadal o vydanie rozhodnutia o

pripustnosť nadväzby rodinného domu s rovnakým počtom miestností ako žiadateľka D. D.. Porovnaním uvedenej zápisnice z 15. júla 1969 so znaleckým posudkom č. 4/1999, ktorý bol vypracovaný na základe objednávky D. D., súd prvej inštancie zdôraznil, že prvé nadzemné podlažie - prízemie rodinného domu súpisného č. XXX malo kuchyňu, izbu a ďalšie dve izby a sociálne zariadenie. Na poschodí bol rovnaký byt ako v prízemí, ale zväčšený o jednu obytnú izbu nad podbráním domu. Ďalej z uvedeného znaleckého posudku vyplýva, že na poschodí nad vstupnou bránou sú dve izby. Jednu užíva vlastník domu súpisného č. XXX a druhú vlastník vedľajšieho domu. V tejto súvislosti súd prvej inštancie poznamenal, že žalobca vo vzťahu k znaleckému posudku č. 4/1999 namietal, že bol vyhotovený za účelom ocenenia nehnuteľnosti, nie k vlastníckym vzťahom. I napriek uvedenému súd prvej inštancie považoval za logické, že ak by sa D. D. cítila byť vlastníčkou spornej izby, ako žalobca v konaní tvrdil, vyzývala by žalovaných a ich právnych predchodcov, aby túto izbu a povalový priestor vypratali a v konečnom dôsledku v rámci ocenenia nehnuteľnosti by dala oceniť aj uvedený priestor. V nadväznosti na uvedené súd prvej inštancie nevykonával navrhovaný dôkaz žalobcom na vyžiadanie spisových materiálov Výst/57-12327-169-A, týkajúceho sa rodinného domu súpisného č. XXX, Výst/58-12-327-1969-A, týkajúceho sa nadväzby rodinného domu súpisného č. XXXX a spisového materiálu Okresného úradu Čadca, katastrálny odbor Z-3734/2018-755/2018, nakoľko to považoval za nadbytočné. Vzhľadom na uvedené správanie Jolany Janičkovej, súd prvej inštancie nemal dôvod neveriť výpovediam vypočutých svedkov, ktorí tvrdili, že každá zo sestier si financovala svoju izbu sama. Napokon poznamenal, že ani tvrdenie žalobcu v rámci jeho procesného útoku, týkajúceho sa umiestnenia miestnosti postavené nad pozemkom žalobcu, resp. jeho právnych predchodcov, nezakladá vlastnícke právo k spornej izbe v jeho prospech (bod 46. až 56. odôvodnenia).

17.1. Odvolací súd sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi uvedenými súdom prvej inštancie, vrátane jeho odôvodnenia. Na doplnenie a k uplatneným námietkam v odvolaní v bodoch 11. až 13 odôvodnenia napadnutého rozhodnutia uviedol, že z obsahu zápisnice o pojednávaní konanom dňa 31. marca 2022 vyplýva, že žalobca bol oboznámený so znaleckým posudkom č. 4/1999, vyjadroval sa k jeho obsahu, preto uplatnenú námietku odvolací súd nepovažoval za dôvodnú. Rovnako k návrhom na vyžiadanie spisových materiálov z Okresného národného výboru Čadca, odbor výstavby sp. zn. Výst./57-12-327-1969-A a sp. zn. Výst./58/-12-327-1969-A, ktorých obsah mohol byť relevantný doplnil, že žalobca neuviedol konkrétne, ktoré listiny mali byť vyžiadané a na preukázanie akej tvrdenej skutočnosti. Z uvedeného preto v danom prípade nemohlo ísť o postup súdu znemožňujúci žalobcovi realizáciu jeho procesných práv v takej miere, že by došlo k porušeniu jeho práv na spravodlivý proces. Za nedôvodnú považoval odvolací súd aj námietku žalobcu, týkajúcu sa tvrdenia, že nemožno ústavnoprávne akceptovať výstavbu trvalej stavby bez hmotnoprávneho titulu, ktorý on sám navyše k pozemku parcelného č. XXXX/X ani len netvrdil. Aj z uvedeného vyplýva, že ak došlo k výstavbe sporných nehnuteľností nad uvedenými pozemkami právnych predchodcov žalovaných, muselo to byť len na základe žalovanými tvrdenej a vykonaným dokazovaním aj preukázanej dohody medzi právnymi predchodcami strán sporu, keďže inak by žalobca sám nemal hmotnoprávny titul na výstavbu. Ako neopodstatnené vyhodnotil odvolací súd aj ďalšie námietky, týkajúce namietaného odôvodnenia k povale, k hodnoteniu vykonaných svedeckých výpovedí z dôvodu ich vzájomného príbuzenského pomeru, ako aj tvrdenia ohľadne označenia pozemku podľa stavu v evidencii nehnuteľností.

18. Na základe uvedeného dovolací súd konštatuje, že hodnotiaca úvaha súdov nižšej inštancie, v danom prípade zodpovedá zásadám formálnej logiky, vychádza zo zisteného skutkového stavu veci a z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov a právnym posúdením (§ 220 ods. 2 v spojení s § 393 ods. 2 CSP). Odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia nemusí dať odpoveď na všetky odvolacie námietky uvedené v odvolaní, ale len na tie, ktoré majú pre rozhodnutie o odvolaní podstatný význam, ktoré zostali sporné, alebo na ktoré považuje odvolací súd za nevyhnutné dať odpoveď z hľadiska doplnenia dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie (II. ÚS 78/05). Z ustálenej rozhodovacej praxe najvyššieho súdu vyplýva, že prípadný nedostatok riadneho odôvodnenia dovolaním napádaného rozhodnutia, nedostatočne zistený skutkový stav alebo nesprávne právne posúdenie veci v zásade nezakladá vadu konania podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP. Do úvahy preto neprichádza ani relevantnosť námietky, že odvolací súd nedostatočným

odôvodnením rozhodnutia dovolateľovi znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces. Zhrnutie odôvodnenia napadnutého rozsudku vrátane odôvodnenia uvedeného súdom prvej inštancie v ich relevantnej časti, dáva dostatočnú odpoveď na uplatnenú podstatnú argumentáciu žalobcu v zmysle § 387 ods. 3 CSP.

19. Z nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) sp. zn. IV. ÚS 245/2022 z 20. septembra 2022 vyplýva, že zjavná neodôvodnenosť rozhodnutí všeobecných súdov je najčastejšie daná rozporom súvislostí ich právnych argumentov a skutkových okolností prerokúvaných prípadov s pravidlami formálnej logiky alebo absenciou jasných a zrozumiteľných odpovedí na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Uvedené nedostatky pritom musia dosahovať mieru ústavnej relevancie, teda ich intenzita musí byť spôsobilá porušiť niektoré z práv uvedených v čl. 127 ods. 1 ústavy (m. m. II. ÚS 336/2019).

20. V zmysle judikatúry ústavného súdu platí, že súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníka konania, je však povinný na zákonom predpokladané a umožnené procesné úkony účastníka primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným právom (II. ÚS 675/2014, IV. ÚS 252/04, IV. ÚS 329/04, III. ÚS 32/07). Vecná spojitosť odôvodnenia rozhodnutia s princípom práva na spravodlivý proces garantuje každému účastníkovi konania, že vydaný rozsudok musí spĺňať limity zrozumiteľného, určitého a logicky odôvodneného rozsudku. Iba skutočnosť, že dovolateľka sa s právnym názorom odvolacieho súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti jeho rozhodnutia (I. ÚS 188/06).

21. Ani judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia; ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (rozhodnutia vo veci Ruiz Torija proti Španielsku z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - A, s. 12, § 29, Hiro Balani proti Španielsku z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - B, Georgiadis proti Grécku z 29. mája 1997, Higgins proti Francúzsku z 19. februára 1998).

22. Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov. Neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania úspešný, teda, aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi. Nie je porušením práva na spravodlivý proces iné hodnotenie vykonaných dôkazov, skutkových tvrdení účastníkov, ako aj iný právny názor súdu na dôvodnosť podaného nároku, resp. uplatnených námietok. Právo na súdnu ochranu nemožno stotožňovať s procesným úspechom účastníka, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania, vrátane ich dôvodov a námietok (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010).

23. Podľa § 185 ods. 1 CSP súd rozhodne, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná.

24. Dokazovanie je časť civilného súdneho konania, v rámci ktorej si súd vytvára poznatky potrebné na rozhodnutie vo veci. Právomoc konať o veci, ktorej sa návrh týka, v sebe obsahuje právomoc posúdiť, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (I. ÚS 52/03). V dokazovaní sa súd obmedzuje len na zisťovanie poznatkov o skutkových okolnostiach, ktoré zakladajú a odôvodňujú prejednávany nárok. Hodnotenie dôkazov je činnosť súdu, pri ktorej hodnotí vykonané dôkazy z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Aktuálna procesná právna úprava vychádza zo zásady voľného hodnotenia dôkazov, majúcej základ v ústavnom princípe nezávislosti súdov. Táto zásada vyplývajúca z čl. 15 Základných princípov CSP, normatívne vyjadrená v § 191 ods. 1 CSP znamená, že záver, ktorý si sudca z vykonaných dôkazov robí, je vecou jeho vnútorného presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu. Postup sudcu ale neznamená, že sudca nie je viazaný ústavnými princípmi predvídateľnosti a zákonnosti rozhodnutia. Naopak, konečné meritórne rozhodnutie musí vykazovať logickú, funkčnú a teleologickú zhodu s priebehom konania (Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M. a kol. Civilný

sporový poriadok. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2016, 729 s.).

25. O vadách v procese dokazovania možno hovoriť, ak súd vychádzal pri rozhodnutí zo skutočnosti, pre ktorú nie je z vykonaných dôkazov podklad, alebo ak považoval určitú skutočnosť za základ svojho rozhodnutia úplne inak, ako vyplýva z vykonaného dokazovania, prípadne, ak nezistil určitú podstatnú skutočnosť, ktorá bez ďalšieho z vykonaného dokazovania vyplýva. Na nesprávnosť hodnotenia dôkazov možno usudzovať len zo spôsobu, akým súd hodnotenie vykonal. Ak nemožno v tomto smere vyčítať súdu žiadne pochybenia, napr. že výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá pravidlám logického myslenia, alebo že súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z dokazovania nevyplynuli alebo opomenul rozhodné skutočnosti, ktoré vyšli v konaní najavo, hodnotenie dôkazov z iných, než z vyššie uvedených dôvodov, nie je možné preskúmať dovolacím súdom.

26. Napokon ani namietané nevykonanie navrhnutých dôkazov súdom prvej inštancie, ani neumožnenie oboznámiť sa s obsahom znaleckého posudku č. 4/1999 dovolateľovi, dovolací súd nepovažoval za dôvodné. S týmito uplatnenými námietkami dovolateľa sa náležite vysporiadal odvolací súd (bod. 17 a 17.1 odôvodnenia). V sporovom konaní je o vykonaní dôkazov rozhoduje výlučne súd, ktorý nemusí vykonať všetky navrhnuté dôkazy. Do práva na spravodlivý proces sa premieta aj zásada voľného hodnotenia dôkazov, ktorá síce nie je výslovne upravená v ústavnom poriadku, ale má svoj ústavnoprávny rozmer, lebo vyplýva z princípu nezávislosti súdov a sudcov (čl. 46 ústavy). Táto zásada znamená, že záver, ktorý si sudca urobí o vykonaných dôkazoch z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie, je vecou jeho vnútorného presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu. Porušením práva na spravodlivý proces je nesporne aj situácia, ktorá nerešpektuje pravidlá vymedzujúce proces vyhľadávania, vykonávania a hodnotenia dôkazov, kedy v hodnotení skutkových zistení absentuje určitá časť skutočností, ktorá vyšla najavo, alebo boli kvalifikovane namietané, ale nižšie súdy ich právne nezhodnotili v celom súhrne. Uvedené sa však netýka v preskúmvanej veci.

27. Z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že nevykonanie navrhovaného dôkazu, ktorý by mohol mať vplyv na posúdenie skutkového stavu, ktorý z doteraz vykonaných dôkazov nemožno bezpečne ustáliť, možno kvalifikovať ako porušenie práva na spravodlivé súdne konanie v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy (III. ÚS 332/09). Zasadám spravodlivého procesu v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“), totiž zodpovedá požiadavka, aby súdmi urobené skutkové zistenia a prijaté právne závery boli riadne (dostatočne) a zrozumiteľne (logicky) odôvodnené. V práve na spravodlivý proces je obsiahnutá aj ďalšia ústavná zásada vyplývajúca z čl. 47 ods. 3 ústavy a čl. 6 CSP a to „rovnosť zbraní“ v civilnom konaní, ktorá všeobecne zahŕňa tiež rovnosť bremien, ktoré sú na strany sporu kladené a ktoré nesmie byť neprimerané (IV. ÚS 468/2018). Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (Kraska proti Švajčiarsku z 29. apríla 1993, séria A, č. 254-B, s. 49, § 30).

28. V kontexte uvedeného dovolací súd len poznamenáva, že dovolanie nepredstavuje opravný prostriedok, ktorý by mal slúžiť na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu veci. Dovolací súd nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery a rovnako nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu) v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie. Dovolaním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi nižšej inštancie, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Inými slovami, na hodnotenie skutkových okolností a zisťovanie skutkového stavu sú teda povolané súdy prvej inštancie a druhej inštancie ako skutkové súdy, a nie dovolací súd, ktorý je v zmysle § 442 CSP viazaný skutkovým stavom, tak ako ho zistil odvolací súd, a jeho prieskum skutkových zistení nespočíva v prehodnocovaní skutkového stavu, ale len v kontrole postupu súdu pri procese jeho zisťovania (I. ÚS 6/2018).

29. Vzhľadom na uvedené dôvody, dovolací súd konštatuje, že prípustnosť a ani dôvodnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP nie je daná. Dovolanie preto ako neprípustné odmietol v súlade s § 447 písm. c) CSP.

30. O nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd rozhodol v súlade s § 453 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP a zásadou úspechu žalovaných 1/ a 2/ v dovolacom konaní, ktorým priznal nárok na ich náhradu proti žalobcovi v plnom rozsahu v súlade s § 255 ods. 1 CSP. O výške náhrady rozhodne súd prvej inštancie v súlade s § 262 ods. 2 CSP.

31. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.